

KATOLIKUS KÁNTORLAPOK

— Szerkeszti: Balogh Piusz O. Praem. —

Egy őszi kommúnió-ének

*Munkálkodásod gyümölcsével betöltöd a földet,
kenyeret hozol a földből, s bor vidámítja az ember szívét.* (Éneklő Egyház 597)

Isten jótéteményeinek elsorolása mindig hálás tevékenysége az embernek az imádságban. A Szentírásban főként a Zsoltárok könyvében találkozunk ezzel, s egyik-másik zsoltár szinte kizárólag Isten nagy tetteinek és jótéteményeinek elsorolására épül a szüntelen hála és az élő emlékezet megnyilvánulásaként. Ám mindezek számbavétele az ember egy sokkal mélyebb tapasztalatán nyugszik: nemcsak ajándékokat kapunk Istentől, hanem *mindent*; Ő nemcsak adományok osztogatója, hanem a lét végső alapja: mindenek Teremtője! Ez a hit a vallásos ember lelkében olyan mélyről fakad, hogy fölötte áll az élet és az emberi lét minden nehézségének. Egy ilyen hálaadó zsoltárból, a százharadikból való az Egyház egyik ősi áldozási éneke: *De fructu operum tuorum — Munkálkodásod gyümölcsével.*

Az áldás, az adomány Istentől jön. Ő *munkálkodik*, ő viszi végbe a tettet, ő terem, ő ad. Az ember helyzete egészen más, még akkor is, ha sáfára lett ennek a teremtett világnak. A hálás elfogadás a mi osztályrészünk és Istentől függő emberi helyzetünk fölismerése. Isten tevékenységének eredménye pedig *gyümölcs* az ember számára, mely nyilvánvalóan megjelenik a *földön*.

A *kenyér* és a *bor* a két legalapvetőbb és legősibb étel és ital az emberiség történelmében. A Biblia képei és kifejezései az embert körülvevő egyszerű és hétköznapi világból táplálkoznak, s mint ilyenek, a legszükségesebb dolgokat foglalják magukba: élet és halál; nappal és éjszaka; tűz és víz; évszakok, fák, virágok, kenyér és bor. Jézus Krisztus sem szakadt el soha ettől a gondolkodástól, hanem betöltötte azt, Istentől kinyilatkoztatott végső tartalmat adott neki. A kenyér és a bor az Eucharisztia anyaga lett Krisztus rendeléséből, s a keresztény hit ettől fogva minden megfelelő ószövetségi utalást előképnek lát. *Kenyeret hozol a földből, s bor vidámítja az ember szívét.* Isten ajándéka minden, de a kenyér és a bor mint Krisztus teste és vére a szentmisében különös módon jelzi és meg is valósítja Isten jelenlétét az ő népe körében. Ezt hiszi és vallja mindaz, aki áldozási énekként veszi ajkaira a zsoltár mélységes tartalmú szavait, különösen abban az évszakban, amikor a természet közelében élő ember a szürettel és az Istentől megáldott föld gyümölcsének betakarításával foglalkozik.